

glæder mig til at vende tilbage her i Folketings-salen om et år og diskutere de nye realiteter med hr. Aage Frandsen, nemlig på baggrund af det, vi ved om et år, om regnskabet for 2003. Jeg er helt sikker på, at hr. Aage Frandsen også til den tid bliver nødt til at erkende, at sparespøgelset var et spøgelse, der ikke eksisterede og dermed kun var et begreb i SF's og Socialdemokratiets fantasi.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til ordførerrækken, og det er hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt gøre et par indledende bemærkninger, ikke kun til finansministerens redegørelse til Folketinget, men også til nogle af de besvarelser, også den seneste, vi har fået af hr. Kristian Jensen.

Det er jo interessant, at når regeringen forsøger at dokumentere og argumentere for, at der ikke er nogen grund til at tro, at der ikke er rigeligt med penge og ikke bruges rigeligt med penge i kommunerne, så handler diskussionen og dokumentationen om 2002, hvor aftalen ikke er blevet indgået mellem kommunerne og amterne og den nuværende regering. Derfor har det sådan set ikke så meget med en vurdering af den nuværende regerings politik at gøre.

Kl. 13.05

Må jeg gøre som den anden indledende bemærkning, at det for Socialdemokratiet selvfølgelig er fuldstændig afgørende, at vi også inden for den offentlige sektor og også ude i vores kommuner og i vores amter er i stand til og parat til at prioritere.

Vi står ikke og siger, at hvis vi havde en socialdemokratisk ledet regering, så var der penge nok til alle, til alting. Alle de, der kan huske tilbage til dengang, vi havde en socialdemokratisk ledet regering, vil også vide, at der skal prioriteres, at hver eneste krone, man skal give ud af offentlige midler, skal tages andetsteds fra, og derfor skal man udvise den nøjsomhed, der skal til, med pengene. Så det er også vores indgang til det her.

Men når vi så ser på den udvikling, vi oplever i øjeblikket, ja, så må vi sige, at vi ikke længere synes, at balancerne bliver holdt. Velfærd kommer ikke af sig selv. Det kræver vilje, det kræver evner og beslutningskraft til at prioritere også i forhold til andre ønsker som f.eks. skattenedsættelser.

Det er en helt central indgang til aftalerne med kommunerne og amterne. Det er de folkevalgte her, som har det daglige ansvar for vigtige områder som børnepassning, folkeskolen, ældreområdet og sygehus- og sundhedsområdet. Venstre og Konservative har både under sidste valgkamp og som regering lovet flere og bedre velfærdsydelser til borgerne og med flere valgmuligheder, de vil bare ikke betale regningen for deres egne løfter.

Hvis vi tager børnepassningsområdet, så vil forældrebetaling stige væsentligt ud over den almindelige inflation i 2003.

Der er gennemført en ny folkeskolelov, som stiller større krav til kvalitet i udsigt og også flere timer, men regeringen har hidtil ikke betalt regningen, som det udløser til kommunerne.

På ældreområdet er der gennemført tvangsmæssige regler om frie valg, der er så bureaukratiske, at kommunerne har måttet bruge store millionbeløb på bureaukrati i stedet for at bruge pengene til en bedre hjemmehjælp. Og på sygehusområdet mangler der omkring 500 mio. kr. allerede i år, hvis amterne skal leve op til regeringens løfter om ventetider.

Allerede for i år betyder regeringens stramme økonomi over for kommunerne kombineret med skattestoppet, at 100 kommuner efter KL's opgørelse vil få direkte negativ vækst. Det tal risikerer at blive endnu højere med det udspil, regeringen er kommet med for næste år efter regeringens aftale om ufinansierede skattelettelser med Dansk Folkeparti og også, fordi regeringen er løbet fra sit løfte om en udligningsreform fra 2004.

Efter Finansministeriets egne oplysninger i forbindelse med regeringens skatteudspil har regeringen i de 18 måneder, der er gået siden dens tiltræden, gennemført skatteændringer, der lægger beslag på 25 mia. kr. uden anden finansiering end muligheden for at beskære de offentlige udgifter.

Der tegner sig en klar profil af regeringens politik: Man fjerner de indtægter, som skal finansiere fremtidens velfærd både her og nu, men også fra næste generation, da der ikke bliver tilstrækkelige midler til den gældsafvikling, som skal sikre det langsigtede fundament for, at der er råd til ordentlig velfærd, også når gruppen af ældre bliver større end i dag.

Det mest uærlige i hele den plan, som regeringen har lagt, er, at man ikke selv vil bære ansvaret for sin egen politik, men sender sorteper videre til kommuner og amter, som pålægges at